

عنوان مقاله:

بازخوانی ماهیت و مصادیق محاربه در جرایم علیه نظم عمومی

محل انتشار:

فصلنامه فقه و اصول، دوره 46، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

سیده قدسیه موسوی مشهدی - دانش آموخته ی دوره کارشناسی ارشد دانشگاه فردوسی مشهد

سید محمدتقی قبولی درافشان - دانشیار دانشگاه فردوسی مشهد

محمدحسن حایری - استاد دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

در قانون مجازات اسلامی، عمده جرایم علیه امنیت ملی و اجتماعی، تحت عنوان محاربه گرد آمده است. این در حالی است که در فقه درباره ماهیت و ملاک محاربه و مفهوم سلاح در محاربه اختلاف نظر وجود دارد. لکن در راستای تحقیق و پژوهش در مستندات فقهی می توان به تعریفی صحیح از این مقوله دست یافت که مطابق آن، محاربه عبارت است از قصد ارباب مردم با به کار گیری هر آن چه سبب خوف و وحشت شده و باعث اخلال در امنیت جامعه گردد. بر اساس این دیدگاه، عنوان محاربه، توسعه مفهومی یافته و اعم از مسلحانه و غیر مسلحانه می باشد. بر خلاف آن که قانون گذار بر اساس ماده 183 ق.م.ا. محاربه را منوط به مسلحانه بودن نموده است. حال آن که در میان جرایم علیه امنیت عمومی، دسته ای از جرایم وجود دارند که مطابق استنادات فقهی، مصداق بارز جرم محاربه بوده و ارکان و عناصر این دسته از جرایم بر ارکان جرم محاربه کاملاً منطبق می باشند. لکن قانون گذار در جرایم علیه امنیت عمومی، تنها تعداد محدودی از این جرایم را محاربه بر شمرده است و در برخی، اشاره ای به محاربه بودن جرم ارتكابی ننموده و در برخی دیگر با دیده تردید به این عنوان نگریسته است و نیز در مواردی، ویژگی ضد حکومتی و قصد مقابله با نظام حاکم را ملاک حکم محاربه قرار داده است.

کلمات کلیدی:

محاربه، سلاح، جرایم علیه نظم عمومی، جرایم علیه امنیت ملی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/629397>

